

És una alegria molt profunda. És un al·leluia immens. Al·leluia, crido, al·leluia que es fon amb el més fosc udol humà del dolor de separació, però és un crit de felicitat diabòlica. Perquè ja ningú no em pot fermar. Continuo amb capacitat de raonament (ja he estudiat matemàtiques, que són la bogeria del raonament), però ara vull el plasma, vull alimentar-me directament de la placenta. Tinc una mica de por: por d'entregar-me, perquè l'instant que ve és el desconegut. ¿L'instant que ve és fet per mi? ¿O es fa sol? El fem plegats amb la respiració. I amb la desimboltura d'un torero a la plaça.

Et dic: intento captar la quarta dimensió de l'instant-ara que, de tan fugisser, ja no existeix, perquè ara s'ha tornat un nou instant-ja que tam-

poc no existeix. Cada cosa té un instant en què la cosa és. Vull apoderar-me de l'“és” de la cosa. Aquests instants que transcorren en l'aire que respiro, com focs artificials que esclaten en silenci per l'espai. Vull posseir els àtoms del temps. I vull capturar el present que, per la seva pròpia naturalesa, m'és prohibit: el present em fuig, l'actualitat se m'escapa, l'actualitat soc jo sempre en l'ara. Només en l'acte d'amor — per la nítida abstracció d'estrella del que se sent — es pot captar la incògnita de l'instant, que és durament cristal·lina i vibrant en l'aire, i la vida és aquest instant incomptable, més gran que l'esdeveniment en si: en l'amor l'instant de joia impersonal resplendeix en l'aire, glòria estranya de cos, matèria sensibilitzada per l'esgarrifança dels instants. I el que se sent és alhora immaterial i tan objectiu que té lloc com fora del cos, i espurneja. L'alegria, l'alegria és la matèria del temps i és per excel·lència l'instant. I en l'instant hi ha realment el seu “és”. Vull captar el meu “és”. I canto al·leluia a l'aire, com fa l'ocell. I el meu cant no és de ningú. Però no hi ha passió soferta en el dolor i en l'amor a la qual no segueixi un al·leluia.

¿El meu tema és l'instant? El meu tema de vida. Procuero fer-ne cas, em divideixo milers de vegades en tantes vegades com els instants que transcorren, soc fragmentària i els moments són precaris. Només em comprometo amb la vida que neix amb el temps i també hi creix: només en el temps hi ha espai per a mi.

T'escric tota sencera i sento el gust de ser i el gust-de-tu és abstracte com l'instant. També és amb tot el cos que pinto els meus quadres i en la tela fixo el que és incorpori, cos a cos amb mi mateixa. La música no es comprèn: s'escolta. Escolta'm doncs amb tot el teu cos. Quan em llegeixis et preguntaràs per què no em limito a la pintura i a les exposicions, ja que escric totament i sense ordre. Resulta que ara sento necessitat de paraules, i el que escric és nou per a mi, ja que la meva veritable paraula s'ha conservat fins ara intacta. La paraula és la meva quarta dimensió.

Avui he acabat la tela que et vaig dir: línies rodones que s'entrecreuen en traços fins i negres, i tu, que tens el costum de voler saber per què (i el perquè no m'interessa, la causa no

deixa de ser matèria del passat) et preguntaràs: ¿per què els traços negres i fins? És pel mateix secret que ara em fa escriure com si t'escrigués a tu, escric rodó, enrevessat i tebi, però de vegades frígid com els instants frescos, aigua del rierol que tremola sempre per si mateixa. ¿El que he pintat en aquesta tela es pot articular en paraules? Tant com la paraula muda pot ser implícita en el so musical.

Veig que no t'he dit mai com escolto música: deixo reposar suaument la mà sobre el tocadiscos i la mà vibra escampant ones per tot el cos: així sento l'electricitat de la vibració, substrat últim en el domini de la realitat, i el món em tremola a les mans.

Aleshores m'adono que vull per a mi el substrat vibrant de la paraula repetida en cant gregorià. Soc conscient que tot el que sé no ho puc dir, només ho puc fer pintant o pronunciant síl·labes mancadades de sentit. I si aquí he de fer servir paraules, han de tenir un sentit gairebé només corpori, lluito contra la vibració última. Per dir-te el meu substrat faig una frase de paraules compostes només dels instants-ja. Lle-

geix doncs el meu invent de pura vibració sense cap altre significat que el de cada síl·laba radiant, llegeix el següent: “Amb el pas dels segles he perdut el secret d’Egipte, quan em movia en longitud, latitud i altitud per l’acció energètica dels electrons, protons, neutrons, en la fascinació que és la paraula i la seva ombra.” Això que t’he escrit és un dibuix electrònic i no té passat ni futur: és simplement ara.

També t’he d’escriure perquè el teu camp és sembrat de paraules discursives, i no té la franquesa de la meva pintura. Sé que les meves frases són primàries, escric estimant-les amb excés, i aquest amor en compensa les mancances, però un amor excessiu perjudica la feina. Això no és un llibre perquè no s’escriu pas així. ¿El que escric és un sol clímax? Els meus dies són un sol clímax: visc arran del caire.

Quan escric no puc fabricar com en la pintura, quan fabrico artesanalment un color. Però intento escriure’t amb tot el cos, enviar-te una fletxa que es clavi al punt tendre i neuràlgic de la paraula. El meu cos incògnit et diu: dinosaures, ictiosaures i plesiosaures, amb sentit tan

sols auditiu, sense que per això es tornin palla seca, sinó humida. No pinto idees, pinto el més inassolible “per sempre”. O “per mai”, que és el mateix. Abans de res, pinto pintura. I abans de res, t’escric dura escriptura. Vull fer com si entomés la paraula amb la mà. ¿La paraula és un objecte? I als instants els extrec el suc de la fruita. M’he de desposseir de tot per arribar al duramen i a la llavor de la vida. L’instant és una llavor viva.

L’harmonia secreta de la inharmonia: no vull el que està fet sinó el que tortuosament encara s’està fent. Les meves paraules desequilibrades són el luxe del meu silenci. Escric a través de piruetes acrobàtiques i aèries. Escric perquè vull parlar amb profunditat. Encara que escriure només em doni la gran mesura del silenci.

I si dic “jo” és perquè no goso dir “tu”, o “nosaltres” o “una persona”. Estic obligada a acceptar la humilitat de personalitzar-me empetitint-me, però soc l’ets-tu.

Sí, vull l’última paraula, que també és tan primera que ja es confon amb la part intangible del real. Encara tinc por d’allunyar-me de la lò-

gica perquè caic en el que és instintiu i directe, i en el futur: la invenció de l'avui és la meva única manera d'instaurar el futur. Des d'ara mateix és futur, i qualsevol hora és l'hora marcada. ¿Quin mal hi ha, però, que m'allunyi de la lògica? Treballo amb la matèria primera. Estic darrere del que hi ha darrere el pensament. És inútil voler classificar-me: senzillament fujo perquè no ho facin, com si digués aviam si m'atrapes. Em trobo en un estat molt nou i veritable, curios de si mateix, tan atractiu i personal que no el puc pintar ni escriure. S'assembla als moments viscuts amb tu quan t'estimava, més enllà dels quals no he pogut anar, perquè he anat al fons dels moments. És un estat de contacte amb l'energia circumdant i em fa venir esgarrifances. Una mena d'harmonia boja, ben boja. Sé que la meva mirada ha de ser la d'una persona primitiva que s'entrega completament al món, primitiva com els déus que només admeten vastament el bé i el mal, i no volen conèixer el bé enredat, com un manyoc de cabells, amb el mal, un mal que no deixa de ser beneficis.